

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשְׁת שְׁמוֹת

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ח' - חלק י"א

קונטרס 221

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְּאִי יִפְקֹדוּן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

תְּקוּנֵי דְעֵלְאִין וְתַתְּאִין. מִכָּאן אֲוֵלִיפְנָא, כּל רִישָׁא
דְעָמָא, דְלֹא אֲתַתְּקֵן הוּא בְּקַדְמֵיתָא, לִית עָמָא
מִתַּתְּקָנָא. וְאִי אִיהוּ מִתַּתְּקֵן, כְּלָהוּ מִתַּתְּקֵן. וְאִי אִיהוּ
לֹא מִתַּתְּקֵן בְּקַדְמֵיתָא, לֹא יִכְלִין עָמָא לְאֲתַתְּקָנָא.

מְנַלְן. מַעֲתִיק יוֹמִין. דְעַד לֹא אֲתַתְּקֵן הוּא בְּתַקּוּנֵי,
לֹא אֲתַתְּקֵנוּ כָּל אֵינוֹן דְּבָעוּ לְאֲתַתְּקָנָא, וְכִלְהוּ
עֲלֵמִין אֲתַתְּרְבוּ. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (בראשית לו) וַיִּמְלֹךְ
בְּאַדּוּם בְּלַע בֶּן בְּעוֹר. וַיִּמְלֹךְ בְּאַדּוּם, רָזָא חֲדָא
(ס"א יקרא) הוּא. אֲתַר דְּכָל דִּינִין מִתַּקְטְרִין תַּמּוֹן, וְתַלְיִין,
מִתַּמּוֹן.

בְּלַע בֶּן בְּעוֹר, תְּאֵנָא הוּא גִזְרַת דִּינָא, תְּקִיפָא
דְתַקִּיפִין, דְּבִגִּינִיה מִתַּקְטְרֵן אֶלְפִין אֶלְפִין מְאִירִי

ספר נפלאות הזוהר

וכן פטירת רבי שמעון בן יוחאי נודעה על ידי שפיצאה מטתו וסליק באורא.
(זהר חלק ג' דף רצ"ו:)
כל תלמיד חכם שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה - שפתותיו דובכות בקבר
אמרו חז"ל ביבמות (צו ע"ב - צו ע"א): ...אזל ר' אלעזר אמר לשמעתא בי מדרשא,
ולא אמרה משמיה דר' יוחנן. שמע רבי יוחנן איקפד. ... ורבי יוחנן מאי טעמא קפיד
כולי האי? דאמר רב יהודה אמר רב: מאי דכתיב "אגורה באהלך עולמים"? וכי
אפשר לו לאדם לגור בשני עולמים? אלא אמר דוד לפני הקדוש ברוך הוא: רבונו
של עולם, יהי רצון שיאמרו דבר שמועה מפי בעוה"ז. דאמר רבי יוחנן משום רבי

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויאריר ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

דִּיבְבָא וַיִּלְלָהּ. (בראשית לו) וְשֵׁם עִירוֹ דְּנִהָבָה. מָאִי
 דְּנִהָבָה. פְּלוֹמֵר דִּין הָבָה. פְּמָה דְּאֵת אָמֵר, (משלי ב)
 לְעִלּוּקָה שְׂפֵי בְּנוֹת הַב הַב.

פִּיּוֹן דְּסָלִיק לְאֵתִישְׁבָּא, בֵּיה לָא קָאִים, וְלֹא הָוָה יָכִיל
 לְמִיָּקָם, וְכִלְהוּ עֲלֵמִין אֶתְחַרְבוּ. מָאִי טַעְמָא.
 מְשׁוּם דְּאָדָם לָא אֶתְתַּקֵּן. דְּתַקּוּנָא דְּאָדָם בְּדִיּוֹקְנֵיהּ,
 פְּלִיל פְּלֹא, וַיִּכִּיל (דף קל"ה ע"ב) פְּלֹא לְאֵתִישְׁבָּא בֵּיה.

וּבְגִין דְּתַקּוּנָא דָּא דְּאָדָם, לָא אֶשְׁתַּכַּח. לָא יָכִילוּ
 לְמִיָּקָם וְלְאֵתִישְׁבָּא, וְאֶתְבְּטְלוּ. וְאֶתְבְּטְלוּ
 סְלָקָא דְּעֵתָךְ וְהָא כִּלְהוּ בְּאָדָם אֶתְפְּלִילוּ. אָלֵא

ספר נפלאות הזוהר

שמעון בן יוחי: כל תלמיד חכם שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה - שפתותיו
 דובבות בקבר. אמר ר' יצחק בן זעירא ואיתימא שמעון נזירא: מאי קראה? "וחכך
 כיין הטוב הולך לדודי למישרים דובב שפתי ישנים". ככומר של ענבים. מה כומר
 של ענבים כיון שמניח אדם אצבעו עליו מיד דובב, אף תלמידי חכמים כיון שאומרים
 דבר שמועה מפיהם בעולם הזה שפתותיהם דובבות בקבר. ופירוש על זה בספר
 יערות דבש, (חלק שני - דרוש ז): ...היינו להבין, מכל מקום איך דר בב' עולמות, אבל
 כשאומרים דבר שמועה מפיו, אז נשמת צדיק מתלבשת שם בלומדים, עומדת שם,
 וכך שפיר אמרינן דר בב' עולמות, בעולם הנצחי ובוזה העולם, גם נתלבשת בגוף
 בקבר בהבלא דגרמי, כך אמרו שפתותיו דובבות בקבר, שנתלבש בגוף בקבר עכ"ל,
 (ועיין עוד ביערות דבש, חלק ראשון - דרוש טז). נראה בליקוטים מכתבי הרמח"ל זצ"ל רבי משה חיים

העֲבָרִים לָחֶם כִּי תוֹעֵבָה הִיא לְמִצְרַיִם. הֲרִי לָךְ לָחֶם שֶׁל רַע עֵינַי.

שְׂרֵשֶׁתָּהּ הֵם שְׂדוּחִים שְׂכִינָה מִן הָעוֹלָם וְגוֹרְמִים שְׂדִירוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא יִהְיֶה בְּעוֹלָם וּבְנֵי אָדָם צוֹחִים וְלֹא נִשְׁמַע קוֹלָם, וְאֵלֶּה הֵם: מִי שְׂשׂוֹכֵב עִם נְדָה, מִשׁוּם שְׂאִין טְמֵאָה חֲזָקָה בְּעוֹלָם חוּץ מִטְּמֵאת הַנְּדָה, וְטְמֵאת הַנְּדָה קָשָׁה מִכָּל טְמֵאָה בְּעוֹלָם. הוּא נְטֵמָא, וְכָל הַמְתַּקְרְבִים אֵלָיו נְטֵמָאִים עִמּוֹ. בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוֹלְכִים, נְדַחִית שְׂכִינָה מִלְּפָנֶיהֶם.

וְרֵא עוֹד, אֵלֶּא שְׂגוֹרֵם צְרוֹת רְעוֹת עַל עֲצָמוֹ וְעַל אוֹתוֹ זָרַע שְׂיולִיד. שְׂפִינָן שְׂיִקְרַב אָדָם לְנְדָה, אוֹתָהּ טְמֵאָה קוֹפְצַת עָלָיו וְנִשְׁאָרַת בְּכָל אֵיבָרָיו, אוֹתוֹ זָרַע שְׂיולִיד בְּאוֹתָהּ שְׁעָה, (טמאים) מוֹשְׁכִים עָלָיו רוּחַ טְמֵאָה, וְכָל יָמָיו יִהְיֶה בְּטְמֵאָה, שֶׁהֲרִי הַבְּנִין וְהַסּוֹד שֶׁלוֹ הוּא בְּטְמֵאָה רַבָּה וְתַקִּיפָה מִכָּל טְמֵאָה שֶׁבְּעוֹלָם, שְׂמִיד שְׂקָרַב אָדָם לְנְדָה, אוֹתָהּ טְמֵאָה קוֹפְצַת עָלָיו, שְׂכְתוּב (ויקרא ט) וְתִהְיֶה נְדַתָּה עָלָיו.

מִי שְׂשׂוֹכֵב עִם בַּת אֵל גֹּכֵר, שְׂמַכְנִיס בְּרִית קִדְשׁ וְאוֹת הַבְּרִית לְרִשׁוֹת אַחֲרָת, שְׂכְתוּב וּבְעַל בַּת אֵל גֹּכֵר, וְשִׁנְיָנוּ שְׂאִין קִנְיָה לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא חוּץ מִקִּנְיָה שֶׁל בְּרִית קִדְשׁ, שֶׁהִיא בְּרִית שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ וְסוֹד הַאֲמוּנָה. מִה כְּתוּב? (במדבר כ"ה) וַיִּחַל הָעָם לְזַנוֹת אֶל אֵל בְּנוֹת מוֹאָב. מִיָּד - וַיַּחַר אַף ה' בְּיִשְׂרָאֵל.

נִהְיָא בִישָׂא בְּעֵלְמָא, בַּר מַהְהוּא לָחֶם רַע עֵינַי, מַה כְּתִיב (בראשית מ"ג) כִּי לֹא יוֹכְלוּן הַמִּצְרַיִם לְאָכַל אֶת הָעֲבָרִים לָחֶם כִּי תוֹעֵבָה הִיא לְמִצְרַיִם, הָא לָךְ לָחֶם רַע עֵינַי. תִּלְרָתָא אֵינוֹן דְּדַחֲיִין שְׂכִינְתָּא מְעֵלְמָא, וְגַרְמִין, דְּדִיוֹרִיָּה דְקוֹדְשָׁא בְּרִיף הוּא לֹא הוּי בְּעֵלְמָא, וּבְנֵי נִשָּׂא צוּחוּיִן וְלֹא אִשְׁתַּמַּע קְלִיָּהוֹן. וְאֵלִין אֵינוֹן: מָאן (דף ג' ע"ב) דְּשָׂכִיב בַּנְּדָה, בְּגִין דְּלִית מְסַאָבוּ תַקִּיף בְּעֵלְמָא בַּר מְסַאָבוּ דְנְדָה. מְסַאָבוּ דְנְדָה קְשִׂיָּא מִכָּל מְסַאָבוּ דְעֵלְמָא, אִשְׁתַּאֲב אִיהוּ, וְכָל דְּמַתְקַרְבִין בְּהַדִּיָּה יִסְתַּאָבוּן עִמֶּיהָ, בְּכָל אַתְר דְּאִזְלִין אֶתְדַחֲיָא שְׂכִינְתָּא מִן קַמִּיָּהוּ.

וְרֵא עוֹד, אֵלֶּא דְגָרִים מְרַעִין בִּישִׁין עַל גְּרַמִּיָּה, וְעַל הַהוּא זִרְעָא דִּיולִיד, דְּכִינּוֹן דִּיקְרַב בַּר נֶשׁ לְגַבֵּי נְדָה, הַהוּא מְסַאָבוּ דְלִיג עָלוּי, וַיִּשְׁתַּאֲר בְּכָל שְׂיִיפִין דִּילִיָּה, זִרְעָא דִּיולִיד בְּהַהוּא שְׁעָתָא, (כ"א מְסַאָבוּ) מְשִׁכִין עָלוּי רוּחַ מְסַאָבוּ. וְכָל יוֹמוּי יִהְיֶה בְּמְסַאָבוּ, דְּהָא בְּנִינָא וְיִסוּדָא דִּילִיָּה אִיהוּ בְּמְסַאָבוּ רַב וְתַקִּיף מִכָּל מְסַאָבָא דְעֵלְמָא, דְּמִיָּד דְּקָרִיב בַּר נֶשׁ לְגַבֵּי נְדָה, הַהוּא מְסַאָבוּ דְלִיג עָלוּי, דְּכְתִיב, (ויקרא ט"ו) וְתִהְיֶה נְדַתָּה עָלָיו.

מָאן דְּשָׂכִיב בְּבַת אֵל גֹּכֵר, דְּאֵעִיל בְּרִית קוֹדְשׁ וְאֵת קִיָּימָא בְּרִשׁוֹ אַחֲרָא, דְּכְתִיב, (מלאכי ב') וּבְעַל בַּת אֵל גֹּכֵר. וְתַנִּינָן, לִית קִנְיָה קְמִי קְדִשָׁא בְּרִיף הוּא, בַּר קִנְיָה דְּבְרִית קְדִישָׁא, דְּאִיהוּ קִיָּימָא דְשָׂמָא

קְדִישָׁא, וְרָזָא דְמַהִימְנוּתָא. מַה כְּתִיב (במדבר כ"ה) וַיִּחַל הָעָם לְזַנוֹת אֶל בְּנוֹת מוֹאָב מִיָּד וַיַּחַר אַף ה' בְּיִשְׂרָאֵל.

רִישֵׁי עֲמָא דִּידְעוּ וְלֹא מַחוּ בִּידְיָהּ, אֲתַעֲנִשׁוּ
בְּקַדְמֵיתָא, דְּכְתִיב, (במדבר כ"ה) קַח אֶת כָּל
רִאשֵׁי הָעָם וְהוֹקַע אוֹתָם לַה' נֶגֶד הַשָּׁמַשׁ.
רַבִּי אֲבָא אָמַר, מָאֵי נֶגֶד הַשָּׁמַשׁ. נֶגֶד הַבְּרִית
דְּאִקְרִי שְׁמֵשׁ, וְעַלִּיהּ אֲתַמַּר (תהלים פ"ד) כִּי שְׁמֵשׁ
וּמִגֵּן ה' אֱלֹהִים. שְׁמֵשׁ וּמִגֵּן דָּא בְּרִית
קַדִּישָׁא. מַה שְׁמֵשׁ זָרַח וְאֲנַהִיר עַל עֲלָמָא,
אוּף הֵכִי בְּרִית קַדִּישָׁא זָרַח וְאֲנַהִיר גּוֹפָא דְּבַר
נִשׁ. מִגֵּן: מַה מִּגֵּן אִיהוּ לְאַגְנָא עַלִּיהּ דְּבַר
נִשׁ, אוּף הֵכִי בְּרִית קַדִּישָׁא מִגֵּן עַלִּיהּ דְּבַר
נִשׁ, וּמֵאֵן דְּנֻטְרִי לִיהּ, לִית נִזְקָא בְּעֲלָמָא,
דִּיכִיל לְמַקְרַב בְּהַדְּיָה וְדָא הוּא נֶגֶד הַשָּׁמַשׁ.
רִישֵׁי עֲמָא, יִתְפַּסּוּן בְּכָל דְּרָא וְדָרָא בְּחוּבָא
דָּא, אִי יִדְעִין וְלֹא מְקַנְאִין לִיהּ. בְּגִין
דְּחוּבָא דָּא עַלְיָהּ, לְקַנְאָה לִיהּ לְקוּדְשָׁא
בְּרִיף הוּא בְּהַאי בְּרִית, מָאֵן דְּאֵעִיל קְדוּשָׁה
דָּא בְּרִשׁוּתָא אַחְרָא, עַלִּיהּ פְּתִיב (שמות כ') לֹא
יִהְיֶה לָךְ אֱלֹהִים אַחֲרַיִם עַל פְּנֵי. לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה
לָהֶם וְלֹא תַעֲבֹדֵם כִּי אֲנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ אֵל קָנָא
וְכֹלֵא קַנְאָה חֲדָא. וְעַל דָּא אֲתַדְחִיָּא שְׂכִינְתָא
מִקְמִיהּ. מָאֵן דְּמִשְׁקַר בְּבְרִית קַדִּישָׁא דְחִתִּים
בְּבִשְׂרִיהּ דְּבַר נִשׁ, פְּאִילוּ מִשְׁקַר בְּשָׂמָא
דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, מָאֵן דְּמִשְׁקַר חוֹתְמָא
דְּמִלְפָּא, מִשְׁקַר בִּיהּ בְּמִלְפָּא, לִית לִיהּ
חוּלְקָא בְּאַלְהָא דִּישְׂרָאֵל, אִי לֹא בְּחִילָא
דְּתִיבְתָא תְדִיר. (פ"א יתיר)

רַבִּי יוֹסִי פִּתַּח וְאָמַר, (שמואל א' י"ב) וַיִּשְׁפְּחוּ אֶת
ה' אֱלֹהֵיהֶם וְגו', וַיַּעֲזְבוּ אֶת ה'. מָאֵי
וַיִּשְׁפְּחוּ וַיַּעֲזְבוּ. דְּדָחוּ מִנְיָהּ בְּרִית קְרִימָא
קַדִּישָׁא, הוּוּ גְזָרִין וְלֹא פְרַעֲיִן, עַד דְּאֲתַת
דְּבוּרָה וּנְדִיבַת בְּהַאי לְכָל יִשְׂרָאֵל פְּמָה
דְּכְתִיב, (שופטים ה') בְּפָרֹעַ פְּרָעוֹת בְּיִשְׂרָאֵל
בְּהַתְנַדֵּב עִם פְּרָכוּ ה'.

רִאשֵׁי הָעָם שְׂיֻדְעִים וְלֹא
מוֹחִים בִּידְיָהֶם, נַעֲנִשִׁים
בְּתַחֲלָה, שְׂכָתוּב קַח אֶת כָּל
רִאשֵׁי הָעָם וְהוֹקַע אוֹתָם לַה'
נֶגֶד הַשָּׁמַשׁ. רַבִּי אֲבָא אָמַר,
מַה זֶה נֶגֶד הַשָּׁמַשׁ? נֶגֶד הַבְּרִית
שְׁנִקְרָאת שְׁמֵשׁ, וְעַלִּיהּ נִאָמַר
(תהלים פ"ד) כִּי שְׁמֵשׁ וּמִגֵּן ה'
אֱלֹהִים. שְׁמֵשׁ וּמִגֵּן - זוּ בְּרִית
קְדֻשָׁא. מַה שְׁמֵשׁ זָרַח וּמֵאִיר
לְעוֹלָם, אִף כִּף בְּרִית קְדֻשָׁא
זָרַח וּמֵאִיר אֶת גּוֹף הָאָדָם.
מִגֵּן - מַה מִּגֵּן הוּא כְּפִי לְהִגֵּן
עַל הָאָדָם, אִף כִּף בְּרִית קְדֻשָׁא
מִגֵּנָה עַל הָאָדָם, וּמִי שְׁשׂוּמֵר
אוֹתָהּ, אִין נִזְקָ בְּעוֹלָם שְׂיֻיכַל
לְקַרְבֵּי אֱלֹוִי, וְזִהוּ נֶגֶד הַשָּׁמַשׁ.
רִאשֵׁי הָעָם יִתְפַּסּוּן בְּכָל דְּוֹר
וְדוֹר בְּחֻטָּא זֶה, אִם יוֹדְעִים
וְלֹא מְקַנְאִים לוֹ, מִשׁוּם שְׁחוּבָה
זוּ עַלִּיהֶם לְקַנְאָ לְקְדוּשָׁ בְּרוּף
הוּא בְּבְרִית הַזֹּאת, מִי שְׂמַכְנִיס
קְדֻשָׁה זוּ לְרִשׁוּת אַחְרָת, עַלְיֹו
כְּתוּב (שמות כ') לֹא יִהְיֶה לָךְ
אֱלֹהִים אַחֲרַיִם עַל פְּנֵי. לֹא
תִשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם וְלֹא תַעֲבֹדֵם כִּי
אֲנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ אֵל קָנָא. וְהַכֵּל
קַנְאָה אַחַת. וְלִכֵּן נִדְחִית שְׂכִינָה
מִלְּפָנָיו. מִי שְׂמִשְׁקַר בְּבְרִית
קְדֻשָׁא שְׁחַתוּמָה בְּבִשְׂרֵי הָאָדָם,
כְּאִילוּ מִשְׁקַר בְּשֵׁם הַקְדוּשָׁ
בְּרוּף הוּא. מִי שְׂמִשְׁקַר בְּחוֹתָם
הַמְּלֻדָּה, מִשְׁקַר בְּמִלְדָּה, וְאִין לוֹ
חֵלְק בְּאַלְהֵי יִשְׂרָאֵל אִם לֹא
בְּכַח תְּשׁוּבָה מִתְּמַדַּת (יתרה).

רַבִּי יוֹסִי פִּתַּח וְאָמַר, (שמואל א'-א
י"ב) וַיִּשְׁפְּחוּ אֶת ה' אֱלֹהֵיהֶם
וְגו'. וַיַּעֲזְבוּ אֶת ה'. מַה זֶה
וַיִּשְׁפְּחוּ וַיַּעֲזְבוּ? שְׂדָחוּ מֵהֶם
בְּרִית קְדֻשָׁא, שְׂמֵלוּ וְלֹא פְרַעֲוּ,
עַד שְׂבָאָה דְּבוּרָה וְנִדְבָה בְּזָה
אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שְׂכָתוּב
(שופטים ה') בְּפָרֹעַ פְּרָעוֹת בְּיִשְׂרָאֵל
בְּהַתְנַדֵּב עִם פְּרָכוּ ה'.

מי שהורג בנו, אותו עבר שאשתו התעברה, וגורם להרגו במעיה, שסותר בנינו של הקדוש ברוך הוא ואמנותו של מי שהורג אדם, וזה הורג בנו.

ש"ש רעות עושה שכל העולם לא יכול לסבל, ועל זה העולם מתמוגג לאט לאט, ולא ידוע למה, והקדוש ברוך הוא מסתלק מהעולם, וחרב ורעב ומות באים על העולם, ואלה הם: הורג בנו, סותר בנין המלך, ודוחה את השכינה, שהולכת ומשוטטת בעולם ולא מוצאת מנוחה, ועל (ה) אלו רוח (רוח) הקדש (עושה) בוכה, והעולם נדון בכל הדינים הללו. אוי לאותו האיש, אוי לו! טוב לו שלא נברא בעולם!

אשריהם ישראל, שאף על גב שהיו בגלות מצרים, נשמרו מכל שלשת אלה - מנדה, מבת אל נכר, ומהרג של זרעם, והשתדלו בפרהסיא בפריה ורביה. שאף על גב שנגזרה הגזירה כל הבן הילוד היארה תשליכהו, לא נמצא ביניהם מי שהורג עבר במעי אשה, כל שכן אחר כך. ובזכות זו יצאו ישראל מהגלות.

מנדה - ששנה רבי חייא, מה שכתוב (שמות לו) ויעש את הפיור נחשת ואת פנו נחשת במראת הצבאת. מפני מה זכו נשים לזה? משום ששמרו עצמן בגלות מצרים, שלאחר שנטהרו היו באות מקשטות, ומסתכלות במראה בבצליהן, ומעוררות אותם לפריה ורביה.

מבת אל נכר - שכתוב יצאו כל צבאות ה' וגו', וכתוב (תהלים כב) שבטי ישראל ידאי. ואלה שמות בני

מאן דקטיל בנוי, ההוא עופרא דמתעפרא אתתיה, וגרים לקטלא ליה במעהא, דסתיר בנינא דקודשא בריה הוא ואומנותא דיליה. אית מאן דקטיל בר נש, והאי קטיל בנוי.

הרחא בישין עביד דכל עלמא לא יכול למסבל, ועל דא עלמא מתמוגגא זעיר זעיר, ולא ידיע, וקודשא בריה הוא אסתלק מעלמא, וחרבא וכפנא ומותנא אתיין על עלמא. ואלין אינון: קטיל בנוי, סתיר בנינא דמלכא, דחיא שכינתא, דאזלא ומשטטא בעלמא, ולא אשפחת נייחא. ועל (דא) אלין, רוחא (ס"א רוחין) דקודשא (עביד) בכיה, ועלמא אתדן בכל הגי דינין. ווי לההוא בר נש, ווי ליה, טב ליה דלא יתפרי בעלמא.

זכאין אינון ישראל, דאף על גב דהווי בגלותא דמצרים, אסתמרו מכל הגי תלתא, מנדה, ומבת אל נכר, ומקטול זרעא, ואשתדלו בפרהסיא בפריה ורביה. דאף על גב דגזרה אתגזרת (שמות א') כל הבן הילוד היאורה תשליכהו, לא אשתכח ביניהון מאן דקטיל עופרא במעהא דאתתא, כל שכן לבתר. ובזכותא דא נפקו ישראל מן גלותא.

מנדה: דתני רבי חייא מאי (דף ד' ע"א) דכתיב,

(שמות ל"ח) ויעש את הפיור נחשת ואת פנו נחשת במראות הצובאות. מפני מה זכו נשין להאי, בגין דאסתמרו גרמייהו בגלותא דמצרים, דלכתר דאתדכיין הווי אתיין מתקשטין ומסתכלין במראה בבצליהון, ומעוררין לון בפריה ורביה.

מבת אל נכר, דכתיב, (שמות י"ב) יצאו כל צבאות ה' וגו'. וכתוב (תהלים קכ"ב) שבטי יה עדות לישראל. עדות לישראל ודאי.

ואֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. שְׁבִטֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל.
דְּבַר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

יִשְׂרָאֵל. שְׁבִטֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל. דְּבַר
אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

וְאִי תִימָא וְהָא כְּתִיב וְהוּא בֶן אִישׁ מִצְרִי. הָא
וְדָאֵי חַד הָוָה, וּפְרַסְמוּ קָרָא, דְּכְתִיב, (ויקרא
כ"ד) וְהוּא בֶן אִישׁ מִצְרִי וְגו' וְשֵׁם אָמוּ שְׁלֹמִית
בַּת דְּבָרֵי לְמֹשֶׁה דָּן. פְּרִיָּה וּרְבִיָּה דְּכְתִיב, (שמות
א') וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל פָּרוּ וַיִּשְׂרְצוּ וַיִּרְבּוּ וְגו'. וּמְפָל
הֵנִי אֶסְתַּמְרוּ יִשְׂרָאֵל. בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עָאֵלוּ, בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל נִפְקוּ, הָדָא הוּא דְּכְתִיב וְאֵלֶּה שְׁמוֹת
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'.

וְאִם תֵּאמְרוּ, וְהָרִי כְּתוּב וְהוּא בֶן
אִישׁ מִצְרִי? הָרִי וְדָאֵי אֶחָד הָיָה,
וּפְרַסְמוּ הַכְּתוּב, שְׁכְּתוּב (ויקרא כד)
וְהוּא בֶן אִישׁ מִצְרִי וְגו', וְשֵׁם
אָמוּ שְׁלֹמִית בַּת דְּבָרֵי לְמֹשֶׁה דָּן.
פְּרִיָּה וּרְבִיָּה - שְׁכְּתוּב וּבְנֵי
יִשְׂרָאֵל פָּרוּ וַיִּשְׂרְצוּ וַיִּרְבּוּ וְגו'.
וּמְפָל אֵלֶּה נִשְׁמְרוּ יִשְׂרָאֵל. בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל נִכְנְסוּ - בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
יִצְאוּ. זֶהוּ שְׁכְּתוּב וְאֵלֶּה שְׁמוֹת
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'.

וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי
יוֹסִי הוּוּ אֶזְלֵי בְּאוֹרְחָא, עַד דִּהּוּוּ
אֶזְלֵי, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר לְרַבִּי יוֹסִי, אַפְתַּח
פּוּמְדָא, וַיִּנְהַרְוֵן מִלֵּךְ אָמַר לִיה נִיחָא קַמִּיה
דְּמַר, דְּאֶשְׁאֵל מַלְּה חַדָּא דְּקִשְׁיָא לִי, הָא
שְׁמַעְנָא מִבּוֹצִינָא קַדִּישָׁא, דִּהְוָה אָמַר, וְאֵלֶּה
שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, יִשְׂרָאֵל סְבָא. כָּל אֵינּוֹן
חִילִין וּמִשְׁרִיין דִּהּוּוּ נַחְתִּין לְגַלוּתָא בְּהַדִּי
יַעֲקֹב, דְּכְתִיב, אֵת יַעֲקֹב. מַהוּ דְּכְתִיב אִישׁ
וּבֵיתוֹ בָּאוּ. אָמַר לִיה, וְדָאֵי הָכִי הוּא. אֵלֶּא
הָא תְּנִינָן, כָּל דְּמִקְבֵּל מֵאַחְרָא, אִיהוּ בֵיתָא
מַהוּא דִּיהֵיב, וְעַל דָּא אִישׁ וּבֵיתוֹ בָּאוּ.

וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. רַבִּי
אֶלְעָזָר וְרַבִּי יוֹסִי הָיוּ הוֹלְכִים
בְּדֶרֶךְ. עַד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים, אָמַר
רַבִּי אֶלְעָזָר לְרַבִּי יוֹסִי, פְּתַח פִּיךָ
וַיֵּאִירוּ דְּבִרְיָךְ. אָמַר לוֹ, נוֹחַ
לִפְנֵי מַר שְׁאֶשְׁאֵל דְּבַר אֶחָד
שְׁקִישָׁה לִי? הָרִי שְׁמַעְתִּי
מִהַמְּנוּרָה הַקְּדוּשָׁה שְׁבִיָּה
אוֹמֵר, וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
- יִשְׂרָאֵל סְבָא, כָּל אוֹתָם תְּלִלוֹת
וּמְחַנּוֹת שְׁהָיוּ יוֹרְדִים לְגַלוּת עִם
יַעֲקֹב, שְׁכְּתוּב אֵת יַעֲקֹב. מַה זֶה
שְׁכְּתוּב אִישׁ וּבֵיתוֹ בָּאוּ? אָמַר
לוֹ, וְדָאֵי זֶה כֶּף, אֵלֶּא הָרִי
שְׁנִינּוּ, כָּל הַמְּקַבֵּל מֵאַחֵר, הוּא
בֵית לְאוֹתוֹ שְׁתַּנָּן, וְעַל זֶה אִישׁ
וּבֵיתוֹ בָּאוּ.

פְּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (מלכים א', ט') וַיְהִי כְּכַלּוֹת
שְׁלֹמֹה לְבַנּוֹת אֵת בֵּית ה' וְאֵת בֵּית
הַמֶּלֶךְ וְגו'. וְכִי כִיּוֹן דְּאָמַר אֵת בֵּית ה', מַהוּ
וְאֵת בֵּית הַמֶּלֶךְ, אִי בְּגִין שְׁלֹמֹה אֲתַמַּר, לָאו
הָכִי, אֵלֶּא אֵת בֵּית ה' דָּא בֵּית הַמְּקַדֵּשׁ, וְאֵת
בֵּית הַמֶּלֶךְ דָּא קַדֵּשׁ הַקְּדוּשִׁים.

פְּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (מלכים-א
ט) וַיְהִי כְּכַלּוֹת שְׁלֹמֹה לְבַנּוֹת אֵת
בֵּית ה' וְאֵת בֵּית הַמֶּלֶךְ וְגו'. וְכִי
כִיּוֹן שְׁאָמַר אֵת בֵּית ה', מַה זֶה
וְאֵת בֵּית הַמֶּלֶךְ? אִם בְּשִׁבְלֵי
שְׁלֹמֹה זֶה נְאֻמַּר - לֹא כֶּף! אֵלֶּא
בֵּית ה' זֶה בֵּית הַמְּקַדֵּשׁ, וְאֵת
בֵּית הַמֶּלֶךְ זֶה קַדֵּשׁ הַקְּדוּשִׁים.
בֵּית ה' שְׁהוּא בֵּית הַמְּקַדֵּשׁ,
כְּמוֹ עֲזֻרוֹת וּלְשִׁכוֹת וּבֵית
הָאוּלָם וְהַדְּבִיר, זֶה בֵּית
הַמְּקַדֵּשׁ, וְדָאֵי נִקְרָא בֵּית ה'.
בֵּית הַמֶּלֶךְ - זֶה קַדֵּשׁ הַקְּדוּשִׁים,
שְׁהוּא הַפְּנִימִי שֶׁל הַכֵּל, הַמֶּלֶךְ

בֵּית ה' דְּאִיהוּ בֵּית הַמְּקַדֵּשׁ כְּגוֹן: עֲזֻרוֹת
וּלְשִׁכוֹת וּבֵית הָאוּלָם וְהַדְּבִיר, דָּא בֵּית
הַמְּקַדֵּשׁ, וְדָאֵי אֶקְרִי בֵּית ה'. בֵּית הַמֶּלֶךְ: דָּא
קַדֵּשׁ הַקְּדוּשִׁים, דְּאִיהוּ פְּנִימְאָה דְּכֵלָא, הַמֶּלֶךְ
סְתָם. מֶלֶךְ דָּא, אַף עַל גַּב דְּאִיהוּ מֶלֶךְ עֲלֵאָה,

סתם. מִלֶּךְ זֶה, אִף עַל גַּב שְׁהוּא
מִלֶּךְ עֲלִיּוֹן, הוּא נִקְבָּה אֶל נִקְדָּה
הַעֲלִיּוֹנָה, נִסְתָּרַת הַכֹּל. וְאִף עַל
גַּב שְׁהוּא נִקְבָּה, הוּא זָכַר לְמִלֶּךְ
שְׁלֹמֹשָׁה, וְלִכֵּן הַכֹּל כְּמוֹ זֶה וְעַל
זֶה, תַּחְתּוֹנִים, בְּסוּד זֶה כְּתוּב
בְּהֵם אִישׁ וּבֵיתוֹ בְּאוֹ.

וְאֵלֶּה שְׁמוֹת. רַבִּי (אֶלְעָזָר) יוֹסִי
פִּתַח וְאָמַר (שִׁיר ד') גֵּן נְעוּל אַחְתִּי
כֹּלָה גַל נְעוּל מַעֲיֵן חֲתוּם. גֵּן
נְעוּל - זו כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, שְׁהִיא
גֵּן נְעוּל. שְׁאָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, מָה
הַגֵּן הַזֶּה צְרִיף לְשֹׁמֵר, לְעֵדֵר
וְלַהֲשָׁקוֹת וְלִזְמוּר - כֶּף כְּנֶסֶת
יִשְׂרָאֵל צְרִיכָה לְעֵדֵר וְלִשְׁמוֹר
וְלַהֲשָׁקוֹת וְלִזְמוּר, וּנְקִרְאתָ גֵן,
וּנְקִרְאתָ פָרֶם. מָה הַפָּרֶם הַזֶּה
צְרִיף לְעֵדֵר וְלַהֲשָׁקוֹת וְלִזְמוּר
וְלַחֲפוּר - כֶּף יִשְׂרָאֵל. זֶהוּ
שְׁכָתוּב (ישעיה ה) כִּי כָרַם ה'
צְבָאוֹת בֵּית יִשְׂרָאֵל, וְכְתוּב
וַיַּעֲזָקוּהוּ וַיִּסְקְלֵהוּ וַגּוֹ'.

תּוֹסֵפְתָא

בַּשָּׁנָה. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אָנוּ
פּוֹקְחִים עַיְנֵינוּ רוֹאִים, גִּלְגְּלִי
מְרַכְּבָה הַקְּדוּשָׁה נוֹסְעִים
בְּמִסְעוֹתֵיהֶם, וְקוֹל שְׁרִיה
מְבַשְּׂמַת לְאָזְנֵינוּ, יָפָה לְלֵב,
עוֹלָה וַיּוֹרְדָה, הוֹלֵכֶת וְלֹא
נוֹסַעַת, מְזַדְעָזְעִים אֵלַי אֶלְפִים
וּרְבוּא רַכְבוֹת, וּפּוֹתְחִים בְּשִׁירָה
מְלַמְּטָה לְמַעְלָה.

לְקוֹר הַנְּעִימוֹת הַזֶּה עוֹמְדִים מִי
שְׁעוֹמְדִים, וּמִתְכַּנְּסִים
בְּהַתְכַּנְּסוֹת לְצַד הַיָּמִין, אַרְבַּע
מֵאוֹת וְחֲמִשִּׁים אֵלַי בְּעֲלִי
עַיְנֵינוּ. רוֹאִים וְלֹא רוֹאִים.
עוֹמְדִים בְּקִיּוּמָם. שְׁנֵי צַדִּים
אַחֲרֵים מִתְלַבְּנִים (מתהפכים)
בְּשִׁבְלָם, וְלְצַד שְׂמָאל מֵאֲתֵים
וְחֲמִשִּׁים אֵלַי.

אוֹתָם בְּעֲלִי יָבְבָה מִיָּבֵבִים
וּמִלֵּלִים מִמְּקוֹם בֵּית מוֹשֶׁבֶם,
פּוֹתְחִים בְּדִין וּמְסִימִים בְּדִין.

אִיהוּ נוֹקְבָא לְגַבֵּי נְקוּדָה עֲלֵאָה, סְתִימָא
דְּכָלָא. וְאִף עַל גַּב דְּאִיהוּ נוֹקְבָא, אִיהוּ דְּכוּרָא
לְגַבֵּי מִלֶּךְ דְּלִתְתָא, וּבְגִין כֶּף כְּלוּנָא דָא
וְעַל דָא, תַּתְּאִי, בְּרוּזָא דָא כְּתִיב בְּהוּ, אִישׁ
וּבֵיתוֹ בְּאוֹ.

וְאֵלֶּה שְׁמוֹת, רַבִּי (אֶלְעָזָר) יוֹסִי פִּתַח וְאָמַר, (שִׁיר
הַשִּׁירִים ד') גֵּן נְעוּל אַחְתִּי כֹּלָה גַל נְעוּל
מַעֲיֵן חֲתוּם. גֵּן נְעוּל: דָא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל שְׁהִיא
גֵּן נְעוּל. דְּאָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, מָה הַגֵּן הַזֶּה
צְרִיף לְשְׁמוֹר, לְעֵדֵר, וְלַהֲשָׁקוֹת, וְלִזְמוּר. כֶּף
כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, צְרִיכָה לְעֵדֵר, וְלִשְׁמוֹר,
וְלַהֲשָׁקוֹת, וְלִזְמוּר, וּנְקִרְאתָ גֵן, וּנְקִרְאתָ פָרֶם,
מָה הַפָּרֶם הַזֶּה צְרִיף לְעֵדֵר וְלַהֲשָׁקוֹת וְלִזְמוּר
וְלַחֲפוּר, כֶּף יִשְׂרָאֵל, הֵדָא הוּא דְּכְתִיב, (ישעיה
ה) כִּי כָרַם ה' צְבָאוֹת בֵּית יִשְׂרָאֵל וְכְתִיב, (ישעיה
ה) וַיַּעֲזָקוּהוּ וַיִּסְקְלֵהוּ וַגּוֹ'.

תּוֹסֵפְתָא

בַּתְּנִיחֵינוּ: אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אָנִן פִּתְחִין עַיְנָא
חֲמָאן, גִּלְגְּלִי רְתִיכְתָא קְדִישְׁתָא
נְטִלִין בְּמִטְבְּלוֹי, וְקַל שִׁירְתָא בְּסִימָא לְאוּדִינִין,
יָאָה לְלַבָּא, סִלְקָא וּנְחָתָא, אֲזִלָא וְלֹא נְטִלָא,
מְזַדְעָזְעִין אֵלַי אֶלְפִין, וּרְבוּא רַבְבִּין וּפִתְחִין
שִׁירְתָא מְלַרְע לְעִילָא.

לְקַרְר נְעִימוֹתָא הַהוּא, קְיִימִין מָאן דְּקִיּוּמִין,
וּמִתְכַּנְּפִין בְּכַנוּפִיא לְסִטְרָא דִּימִינָא,
אַרְבַּע מָאָה וְחֲמִשִּׁין אֶלְפִין מְאִרֵי דְעַיְנִין.
חֲמָאן וְלֹא חֲמָאן, קְיִימִין בְּקִיּוּמֵיהוֹן. תְּרִין
סִטְרִין אַחֲרֵינִין אַתְחִוּרוֹ (ס"א אַתְחִוּרוֹ) בְּגִינֵיהוֹן.
וְלְסִטְרָא דְשְׂמָאלָא מֵאֲתָן וְחֲמִשִּׁין אֶלְפִין.

אִינוֹן מְאִרֵיהוֹן דִּיבְבָא, מִיָּבֵבִין וּמִלֵּלִין מֵאֲתָר
בֵּית מוֹתְבֵיהוֹן, פִּתְחִין בְּדִינָא וּמְסִימִין
בְּדִינָא. מִיָּבֵבִין תְּנִינֵנוֹת, וְדִינָא יְתִיב, וְסִפְרִין

פְּתִיחוֹ. בִּיה שְׁעֵתָא, סְלִיק מְאָרִיָּה דְּדִינָא,
דְּקָאִים עֲלֵיהוֹן, וְיִתִּיב בְּכוּרְסֵיָא דְּדִינָא,
וְשִׁירְתָּא אֲשַׁתְּכֶךָ, עַד לֹא תִסְתַּמֵּיִם דִּינָא סַחְרִין
מְאָרִי דְעֵינִין דְּלִסְטָרָא יִמְנָא, וְעַמְהוֹן (ד)
ד' ע"ב) תִּמְנִיסַר אֲלֵפִין אַחְרָנִין תִּקְעִין, וְלֹא
מִיבְבִין וְלֹא מִיִּלְלִין (ס"א לא מִיִּלְלִין וְלֹא מִיבְבִין) פְּתַחֲרִין
שִׁירְתָּא, מְזַדְעָזְעוֹן מְאֵתָן וְחִמְשִׁין אֲלֵפִין מְאָרִי
דִּיבְכָא.

תִּקְעַ תְּנַיִנוֹת וְלֹא מִיבְבִין (ס"א וְלֹא מִיבְבִין וְלֹא מִיִּלְלִין)
נְטִיל פְּטְרוֹנָא, מֵהֵוּא פְּרִסְיָא וְיִתִּיב
בְּכוּרְסֵיָא דְּוֹתְרָנוֹתָא. בִּיה זְמָנָא הָהּ (ג"א הוּא)
מְדַפְר שְׁמָא קְדִישָׁא עֲלָאָה רַבָּא, דְּבַהֵהוּא
שְׁמָא חַיִּים לְכֻלָּא.

פְּתַח וְאָמַר זְמָנָא חֲדָא יו"ד ה"א וַי"ו ה"א
(ס"א יו"ד ה"א וַי"ו ה"א) פְּמָה דְּאֵתָא אָמַר (שְׁמוֹת ל"ד)
וַיִּקְרָא בְּשֵׁם יְהוָה. פְּתַחֲרִין פְּקַדְמִיתָא מְאָרִי
גִּלְגְּלִי קְדִישִׁין. וְאֲלֶף אֲלֵפִין, וְרַבּוּא רַבְבָּן,
וְאֲמָרִי שִׁירְתָּא, מְשַׁבְּחִין וְאֲמָרִין, בְּרִיךְ יִקְרָא
דְּה' מְאֵתָר בֵּית שְׁכִינְתֵּיהָ.

אֲתֵיָא הֵוּא גִּנְתָּא, דְּהוֹת (ג"א דֵּיֵה) טְמִירָא
בְּמֵאֵתָן וְחִמְשִׁין עֲלָמִין, הוּא שְׁכִינְתָּא
יִקְרָא בְּזִינְה, דְּנַפְיָק מְזִינָא לְזִינָא, וְזִינְה נְגִיד
מְגִיָּה, לְאַרְבַּע סְטָרִין רִישִׁין, לְקַדְמָאִי (ס"א
לְקַדְמָא), מֵהֵוּא זִינָא נַפְק (ס"א אֲתִמְשֻׁךְ) לְכֻלְהוֹ
דְּאֵינוֹן לְתַתָּא, וְהֵהִיא אֲקָרִי גִּנְתָּא דְּעַדָּן.

פְּתַח תְּנַיִנוֹת הֵוּא סְבָא, פְּטְרוֹנָא דְּכֻלָּא
וּמְדַפְר שְׁמִיָּה יו"ד ה"א וַי"ו ה"א,
וְכֻלְהוֹ פְּתַחֲרִין בְּתִלְסָר מְכִילָן דְּרַחֲמִי. מְאָן
חָמִי כָּל אֲלִין תִּקְפִּינ, רְאֵמִין דְּרֵאֲמִין,
תִּקְפִּינ דְּתִקְפִּינ, רְתִיכִין קְדִישִׁין, וְשְׁמָא,
וְכָל חִילָהוֹן, מְזַדְעָזְעִין וּמִתְחַלְחֵלָן בְּאֵימְתָא
סְגִיָּא, מְשַׁבְּחָן שְׁמָא קְדִישָׁא, וְאֲמָרִין שִׁירְתָּא.
זְכָאִין אֵינוֹן נִשְׁמַתְהוֹן דְּצַדִּיקֵיָא, דְּאֵינוֹן

מִיבְבִים שְׁנִית, וְדִין יוֹשֵׁב,
וְסְפָרִים נִפְתַּחִים. בְּאוֹתָהּ שְׁעָה
עוֹלָה בְּעַל הַדִּין שְׁעוֹמֵד עֲלֵיהֶם,
וְיוֹשֵׁב עַל כֶּסֶף דִּין, וְשִׁירָה
שׁוֹכֶכֶת עַד שְׁלֹא יִסְתַּמֵּיִם הַדִּין.
סוֹבְבִים בְּעֲלֵי הַעֵינַיִם שְׁלֹצֵד
יִמִּין, וְעַמְסָ שְׁמוֹנָה עֶשֶׂר אֶלֶף
תּוֹקְעִים, וְלֹא מִיבְבִים וְלֹא
מִיִּלְלִים (ס"א לא מִיִּלְלִין וְלֹא מִיבְבִין)
וּפּוֹתַחִים בְּשִׁירָה. מְזַדְעָזְעִים
מֵאֵתִים וְחִמְשִׁים אֶלֶף בְּעֲלֵי
יִבְכָּה.

תּוֹקַע שְׁנִית וְלֹא מִיבְבִים (ולא
מִיבְבִים וְלֹא מִיִּלְלִים). גּוֹסַע הַפְּטְרוֹן
מֵאוֹתוֹ כֶּסֶף וְיוֹשֵׁב בְּכֶסֶף
הַוֹתְרָנוֹת. בְּאוֹתוֹ זְמַן הָהּ (הוּא)
מְזַפֵּיר שֵׁם קְדוֹשׁ עֲלִיוֹן וְגָדוֹל,
שְׁבָאוֹתוֹ שֵׁם יֵשׁ חַיִּים לְכָל.
פְּתַח וְאָמַר פַּעַם אַחַת יו"ד ה"א
וַי"ו ה"א (יוד ה"א וַי"ו ה"א), כְּמוֹ
שְׁנַאֲמַר (שְׁמוֹת לו') וַיִּקְרָא בְּשֵׁם ה'.
פּוֹתַחִים כְּבַתְחֵלָה בְּעֲלֵי גִלְגְּלִים
קְדוֹשִׁים, וְאֶלֶף אֲלֵפִים וְרַבּוּא
רַבְבוֹת, וְאֲוֹמְרִים שִׁירָה,
מְשַׁבְּחִים וְאֲוֹמְרִים, בְּרוּךְ כְּבוֹד
ה' מִמְּקוֹם בֵּית שְׁכִינְתּוֹ.

בָּא אוֹתוֹ הַגֵּן, שְׁהִיְתָה (שְׁהִיא)
שְׁמוּרָה בְּמֵאֵתִים וְחִמְשִׁים
עוֹלְמוֹת, הִיא שְׁכִינָה נִכְבְּדָה
בְּזִינְה, שְׁיִוצָאֵת מְזִינָא לְזִינְה, וְזִינְה
שׁוֹפַע מְמַנָּה לְאַרְבַּעַה צְדָדִים
רְאֵשִׁיִּים לְרֵאשׁוֹנִים (לְקִיּוֹם).
מֵאוֹתוֹ זִינָא (נִמְשֻׁךְ) לְכָל
אוֹתָם לְמַטָּה, וְהִיא נִקְרָאת גֵּן
עַדָּן.

פְּתַח שְׁנִית אוֹתוֹ זָקֵן, הַפְּטְרוֹן
שֶׁל הַכֵּל, וּמְזַפֵּיר שְׁמוֹ יו"ד ה"א
וַי"ו ה"א, וְכֻלָּם פּוֹתַחִים
בְּשִׁלְשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת הַרְחֻמִּים.
מִי רָאָה כָּל הַתְּקִיפִים הֶלְלוּ,
רְמִים שֶׁל רְמִים, תְּקִיפִים שֶׁל
תְּקִיפִים, מְרַפְּבוֹת קְדוֹשִׁים,
וְשְׁמִים וְכָל חִילֵיהֶם, מְזַדְעָזְעִים
וּמִתְחַלְחֵלִים בְּאֵימָה רַבָּה,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתים פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעֵרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בת פלוגי) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

The Chofetz Chaim and the Chazon Ish

In The Letters Of The Chofetz Chaim (page 14, letter 3), his son Rav Aryeh Leib relates about his father that **he held the wisdom of Kabbalah very dear, saying that it is one of the most lofty parts of Torah, and he was accustomed to say that without the secrets of the Torah, we are groping in darkness.** In the sefer Meir Einei Yisroel (vol. 3, page 556) it says that Rav Shlomo told him about his Rebbi the Chofetz Chaim that **every Shabbos he learned the Zohar on the parshah.** He also told others to learn the Zohar on the parshah, **even bachurim.** In the sefer Maaseh Ish (Vol. 3, page 98) it says that Maran the Chazon Ish said to Rav Shmerayahu Greinman that **there is no better mussar sefer than the Zohar.** (International Zohar Foundation - 0548436784).

שיעורי זוהר הקדוש

לתועלת הציבור אנו מבקשים לעדכן אותנו על שיעורי הזוהר הקדוש המתקיימים באיזור מגורכם. נא לפרט מקום השיעור, מוסר השיעור, ימים, שעות, מספר משתתפים וכד'. טלפון: 02-6500828. או פקס: 02-9951300. נשמח לבוא לעזרתכם במשלוח ספרים וכד' לייעול הלימוד. כמו"כ אנו מחפשים מתנדבים לחלוקת ספרים בכל רחבי הארץ, הודיעו לנו ויהא זה לתועלת ולחיזוק לימוד הזוה"ק, ועי"ז נזכה במהרה להבטחת הרשב"י זי"ע בדא יפקון מן גלותא ברחמי בב"א.

**[לקבלת ספרים חינם לחלוקה: 0548-436784,
"מפעל הזוהר העולמי" שע"י מוסדות האלמין]**

.Sunday Parshas Vayeshev, Elad

“,To the Admor shlita, author of “Erkah shel Sha’ah

I was shocked to hear that in a “Chareidi” newspaper it was written in the name of **Maran Hagaon Rav Chaim Kanievsky** shlita that bachurim should not learn the Zohar Hakodesh, chas v’shalom. I went to Rav Kanievsky shlita and asked him if it was true. He replied as follows: many things are said over in my name. Why are you so alarmed? Chas v’shalom that I should say that. On the contrary **I heard from the Chazon Ish that there is no more inspirational mussar sefer than the Zohar** Hakodesh, and it is a holy obligation for bnei Torah to learn it. I am writing this to the Admor to strengthen his hands. With Torah blessings

,A.Y.S Bugnim

.Rav in Elad